

Boris Mandić

BITI KAO DART VEJDER

Pijem čaše vazduha.
Prebiram po glavi,
vidim samo neonske
mehanizme titrajućeg svetla.

Upao mi u robotska
pluća poveći kamen,
liči na trapezoid.
Šmrčem kiseonik.
Jedem hranu poput
krek-beba na venu.

Gledam u prazan zid
koji hropće na mene.
Soba je ledena i
spakovana u kvadrat,
čuje se simfonija mašina
broj tri.

Mogu i da nestanem.
Ali mi nešto ne da
mira.

KAUBOJI U VISKONSINU

Smisao okrečen na
zid zgrade.
Grickaju ga svrake
i psi što liče
na opalo lišće.

Gutam daljinski,
gledam teVe unatraške.
Nikog ne prepoznajem.
Ličim na noćnog kauboja
zalutalog u Viskonsinu.

Telefon dahće u nečuj.
Presecam zidove testerom
da bih pozdravio komšiju,
ali tamo nalazim praznu
sobu punu bakroreza
zaboravljenih svetaca.

Tišina uvire u mene
dok svet u nepoznatom
pravcu izmiče
korak po korak.